

Z obsahu:

Nejsmutnější výročí

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

11. 9. 2002

- strana 2 -

Nyní však vidím, že je to
všechno pravda!

Hildegarda Burjanová -
manželka průmyslníka
- matka - politická
aktivistka - zakladatelka
duchovního společenství -
angažovaná zastán-
kyně církve

- strana 4 -

Život lásky v duši

Z brožury *Život lásky*
mexické mystičky
Conchity Armidy

- strana 5 -

„Všichni, všichni,
všichni do nebe?“

- strana 6 -

Církev -

prostřednice spásy

Dr. Jan Kindlimann

- strana 7 -

Růženec

Z Direktáře o lidové
zbožnosti

- strana 11 -

„Člověk nepřítel to
učinil“ (Mt 13,28)

- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (39)

Četba na pokračování

- strana 14 -

EDITORIAL

Opět je před námi měsíc říjen, který je vedle máje druhým měsícem zcela zasvěceným Paně Marii, tentokrát jako Královně posvátného růžence. Mezi nejrůznějšími formami a pobožnostmi lidové zbožnosti stojí růžencem nesporně na prvním místě. Je to modlitba obzvláště milá nebi, jak můžeme poznat z toho, že při všech svých zjeveních Matka Boží žádá, abychom se růžencem vytrvale modlili. A těm, pro které „soukromá zjevení“ nepředstavují žádnou autoritu, doporučuje tuto modlitbu sama Církev slovy a příkladem mnoha papežů, zvláště pak současného, i celým svým postojem, jak můžeme poznat i z nejnovějšího Direktáře o lidové zbožnosti a liturgii, vydaného Kongregací pro posvátný kult.

Modlitba růžence je nejvýmluvnější odpovědí na námitky a obavy, že by nás mariánská úcta mohla odvádět od Krista, neboť je to pobožnost tak hluboce kristologická, že uvedené Direktorium o lidové zbožnosti ji přímo doporučuje jako velmi vhodnou modlitbu i při adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní.

Právě v této modlitbě nám sama Matka Boží ukazuje, co jí nejvíce leží na srdci: aby nás přivedla ke svému Synu. Ustanovení Direktáře uvedené v 165. kapitole bude pro leckoho překvapením a někde dokonce bude narážet na odpor. Tento Direktář však byl vypracován jako poslední chybějící aplikace 2. vatikánského koncilu a ukazuje nám tak názorně, že tento koncil, pokud jde o mariánskou úctu, nepožaduje její zredukování, nýbrž její prohloubení a ještě hlubší zdůvodnění, protože opravdová úcta k Matce Boží jejího Syna nezastihuje ani od něho neodvádí, nýbrž právě naopak. Vždyť ve všech rozhodujících fázích Kristova života je jeho Matka nejen s ním, ale aktivně s ním spolupracuje. Dokonce do té míry, že vše závisí na jejím výslovném souhlasu. Zdá se, že „mariánská“ kapitola *Lumen gentium* patří zatím stá-

le k nedoceneným a nedostatečně využívaným pokladům druhého Vatikána.

Pokoncilní „spor o Marii“ je jen jedním z důsledků desinterpretace koncilu ve jménu „aggiornamenta“. Ať čteme dokumenty jakkoliv důkladně, nikde tam nebudeme ani podnět k demokratické či liberalizaci církve, k rozšíření autonomie v oblasti víry, exegeze a mravů. Koncil naopak znovu připomíná to, co o církvi vždy platilo, platí a bude platit, jak se na Bohem ustanovenou instituci sluší a patří. To, že římskokatolická církev odložila tiáru, neznamená, že odložila cokoli ze své svaté důstojnosti, vznešenosti a jedinečnosti, které ji vysoko vyzvedají nad všechny jiné církve, o náboženských společenstvích ani nemluvě. Nebudeme v dějinách vznešenější a trvalejší instituci, a to navzdory lidské slabosti a hříšnosti, která se nevyhýbá ani jejím členům, a to i na těch nejvyšších místech. Vznešenost a jedinečné přednosti naší katolické církve nejsou naše zásluha, ale jsou základem naší důstojnosti a oprávněné hrdosti, že nás Pán povolal právě do této své jediné svaté, katolické a apoštolské Církve. K sjednocení křesťanů nevede nivelizace jejich jedinečností, ale naopak jejich zvýraznění do té míry, aby se stala vytouženým cílem pro všechny, kteří nejsou jejími plnými členy se všemi právy a důstojností. A právě proto zdůraznil koncil to, co dále zdůrazňuje Svatý otec: SVATOST života je právem a povinností všech, nejen mnichů a poustevníků, ale i rodičů, dělníků, obchodníků, úředníků, poslanců a inženýrů, učitelů a lékařů, prostě všech bez rozdílu. To je jediná rovnoprávnost, o kterou musíme usilovat: svatost v jednotě víry, která zcela schází tisícům protestantských denominací, svatost v úplné podřízenosti a sjednocení s jediným Kristovým zástupcem a Petrovým nástupcem, která schází autokefálním pravoslavným církvím. Proto vzhůru, následujme naše vzory v nebi a vystupme na Hospodinovu horu, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Nejsmutnější výročí

Nesčetné množství osob ze všech částí světa zalétá dnes myšlenkami do města New York, kde 11. září minulého roku byla zbořena v důsledku zuřivého atentátu dvojčata věží Světového obchodního centra a pohřbila ve svých troskách mnoho našich bratří a sester.

S odstupem jednoho roku chceme si znovu připomenout tyto oběti terorismu a doporučit je Božímu milosrdenství. Toužíme současně obnovit jejich rodinám a jejich drahým projev naší duchovní blízkosti. Chceme však také apelovat na svědomí těch, kteří naplánovali a provedli tak krutý a barbarický záměr.

Rok po 11. září 2001 opakujeme, že žádná nespravedlivá situace, žádný pocit frustrace, žádná filozofie ani náboženství nemohou ospravedlnit něco tak scestného. Každý člověk má právo na ohled k vlastnímu životu a důstojnosti, které jsou nedotknutelnými statky. To říká Bůh, to kodifikuje mezinárodní právo, to hlásá lidské svědomí, to vyžaduje občanské soužití.

Terorismus je a vždy bude projevem nelidské krutosti, která právě proto, že je taková, nemůže vyřešit konflikty mezi lidmi. Svěvole, ozbrojené násilí a válka jsou volby, které

rozsévají a plodí jen nenávisť a smrt. Jedině rozum a láska jsou účinné prostředky k překonání a řešení střetů mezi osobami a národy.

Je proto nutné a nezbytné a rozhodné úsilí k nastolení nových iniciativ politických i ekonomických, schopných vyřešit skandální situace nespravedlnosti a útlaču, které stále sužují členy lidské rodiny a vytvářejí podmínky podporující nekontrolovanou explozi zloby. Když jsou porušována základní práva, snadno se podlehnou pokušení nenávisť a násilí. Je třeba společně budovat kulturu solidarity, která by vrátila mladým naději pro budoucnost.

Chtěl bych zopakovat všem slova Bible: *Hospodin... přijde, aby soudil zemi. Bude soudit svět podle spravedlnosti a všechny národy podle práva* (Ž 95,13). Jen z pravdy a spravedlnosti může vzejít svoboda a mír. Na těchto hodnotách je možno budovat život důstojný člověka. Mimo ně je jen zhouba a zkáza.

O tomto přesmutném výročí pozvedáme svou modlitbu k Bohu, aby láska mohla odstranit nenávisť a úsilím všech lidí dobré vůle se upevnila ve všech úhlech země svornost a solidarita.

Bolletino Vaticano
11. 9. 2002

Otcovo pozvání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Viděli jste to, ale ani potom jste nelitovali

Tvůj Pán dnes promlouvá k posluchačům, kteří mu nejsou nijak nakloněni. Panuje zde napjatá atmosféra. Židovští předáci nedostali odpověď na otázku, odkud se bere Ježíšova autorita a moc. Oni sami pak nedokázali odpovědět na otázku, odkud byl Janův křest. Víra prostého lidu je usvědčuje z neupřímnosti a pýchy. Kdyby si to přiznali, rázem by znali odpověď na své otázky. Nečekali by na Ježíšova slova jen proto, aby se utvrdili ve svých předsudcích. Nedovol, aby tě naplnilo smýšlení těch, kteří tě dnes obklopují, a pros Duha Božího, aby tvoje sebeláska nebyla překážkou pro slova života.

Jeden člověk měl dva syny. Řekl jednomu: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici!“ On řekl: „Nechce se mi.“ Ale potom toho litoval a šel. První reakce není povzbudivá, ale zdá se, že je upřímná. To, co je správné, dobré a užitečné, nemusí v nás vždy hned probouzet nadšení. Přijdou na tebe chvíle, kdy tě naplňuje podivná nechuť, nezáměr, kdy nijak nezduvodněný odpor dělá nadmíru těžkým rozhodnout se k prvnímu kroku.

Kdyby otec naléhal nebo vyčítal, mohlo by dojít za těchto okolností dokonce ke sporu. Jeho trpělivost zapůsobila více než tvrdé slovo. Dobré rozhodnutí potřebuje také svůj čas, aby uzrálo. Uznalé mlčení se dotklo synova srdce, uvědomuje si, že otcí nezpůsobil radost. Schopnost vžít se do toho, co prožívá ten druhý, může přivodit obdivuhodnou proměnu. Soucítění a upřímná lítost překonaly počáteční pohodlnost a nechuť. *Nechtělo se mu, dokud myslel jen sám na sebe. Pak však litoval a přece jen šel.*

Neboj se nebeskému Otci přiznat ke své pohodlnosti, slabosti, náladovosti. Zná dobře tvou lidskou přirozenost a nebude ti to mít za zlé. Ale pak je na tobě, abys i ty dokázal mít pochopení pro svého Otce. Myslíš, že bys v odpovědi na svou žádost mohl od Něho někdy uslyšet – *Nechce se mi?*

Ten druhý odpověděl: „Ano, pane!“ Ale nešel. Není to i tvůj případ? Jen si vzpomeň, kolikrát jsi dokonce s nadšením prohlašoval: „Ano, Pane!“ Potěšilo tě, že Ježíšova slo-

va tak dobře odpovídají tomu, co si právě přeješ a co by se ti líbilo. Naplnilo tě to takovým nadšením, že sis ani neuvedomil, že se raduješ nikoliv z Pánova slova, ale sám ze sebe. Toto sebezalíbení tě tak zaplavilo, jako by už bylo dosaženo cíle. Ale to podstatné se vůbec nestalo. Tvoje sebejistota, uspokojení z dosavadních, často domnělých úspěchů a z toho plynoucí sebevědomí tě tak uspokojily, že jsi úplně přeslechl, co vlastně Pán od tebe žádá a co je třeba na vinici vykonat. Místo toho tě více zajímá dívat se po druhých, zda sdílejí tvou horlivost, ačkoliv je jalová. Ale na vinici tě stále postrádají.

Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce? Na upřímnosti, s jakou si odpovíš na tuto otázku, bude záležet užitek, jaký si odneseš z dnešní Ježíšovy lekce.

Pán varuje kolemstojící velekněze a starší lidu, ale spolu s nimi i všechny ty, kteří jsou si příliš jisti sami sebou. To, co se stalo u Jordánu, kde Jan křtil, opakuje se i při příchodu Ježíše Krista a pokračuje to pokaždé, když vystoupí *spravedlivý* jako Boží posel: pohrdaní *celníci a nevěstky uvěří, ale velekněží a starší, přestože vidí, ani potom neuvěří a nelitují*. A přece právě sebezpoznání a **lítost** je onou hybnou silou, která dokáže proměnit srdce a překonat povýšeneckou sebejistotu a netečnou a přezíravou lhostejnost a lenost.

Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost, zemře pro svou nepravost, zatímco zločinec, který se odvrátí od všech svých nepravostí, bude živ. Varuj se stavu, že bys začal spoléhat na svou, třeba i dlouhá léta trvajícím spravedlnost a domníval se, že již nemusíš uvěřit prorokům, že nemáš nic, co by bylo třeba změnit. To je postoj syna, který spoléhá na své plané *Ano*, ale ve skutečnosti vůli otce vůbec neplní. *Pokora ať vás vede k tomu, že každý z vás bude druhého pokládat za lepšího, než je sám. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus – sám sebe se zřekl.*

Obrať se k Pánu, který je dobrý a dokonalý a pokorné učí své cestě. Pros o pokoru a upřímnou lítost, aby ses odvrátil od nepravosti pýchy a byl živ. Pane, *veď mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh, můj Spasitel, nepřestávám v tebe důvěřovat.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Responzoriální žalm 25

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 18,25–28

Toto praví Hospodin:

„Říkáte: ‚Pán nejedná správně!‘ Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíš vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil.

Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře.“

2. čtení – Flp 2,1–11

Bratři!

Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jediná láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých.

Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium – Mt 21,28–32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu:

„Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici.‘ On odpověděl: ‚Mně se nechce,‘ ale potom toho litoval a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane,‘ ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“ Odpověděli mu: „Ten první.“

Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu.“

Nyní však vidím, že je to všechno pravda!

*Hildegarda Burjanová (30. ledna 1883 - 11. června 1933)
manželka průmyslníka - matka - politická aktivistka - zakladatelka duchovního společenství - angažovaná zastánkyně církve*

Kariéra

Narodila se 30. ledna 1883 ve Zhořelci v rodině židovského původu, která nepraktikovala svou víru. Jako jedna z prvních žen studovala v Curychu germanistiku a filozofii. Jeden profesor ji seznámil s katolickou vírou. Zde také poznala studenta inženýrství a věřícího Žida Alexandra Burjana, se kterým odchází do Berlína, aby zde studovala sociální pedagogiku a národní hospodářství. V roce 1907 slaví svatbu. 1908 promuje s vyznamenáním jako doktor filozofie a obdrží nabídku asistentky pro obchodní a hospodářské právo, ale odmítá, protože chce zůstat v Berlíně po boku svého manžela.

Zázrak

První velká životní krize se dostaví v podobě ledvinové nemoci. Ta si vyžádala čtyři velké a větší počet malých operací a přináší s sebou bolesti snesitelné pouze s pomocí morfiových injekcí. Lékaři již její případ vzdali. Ale o velikonoční neděli 11. dubna 1909 se stala nevysvětlitelná věc: zdánlivě nevyléčitelná trhlina v močovodu se náhle uzavřela a pacientka je bez horečky. Tuto událost prožívá Hildegarda Burjanová jako zázrak. A nastane další zázrak. Během půlročního pobytu v nemocnici s katolickými sestrami prožije pravdivost katolické víry: „*Něco takového jako tyto sestry nemůže přirozený člověk, ponechaný sám sobě, dokázat... zažila jsem působení milosti.*“

Po svém uzdravení přijímá tedy křest. Začíná „nový život“ nejen v duchovním smyslu, ale také ve společensky veřejném smyslu. „Zázračně“ znovu darovaný život, i když nikoliv

zbavený bolesti, má nyní náležen zcela Bohu. Roku 1909 se v souvislosti se změnou povolání manžela stěhuje do Vídně, kde se jí za nového ohrožení života narodí r. 1910 dcera. Lékaři požadovali ze zdravotních důvodů přerušení těhotenství, ale Hildegarda to rozhodně odmítla: „To by byla vražda!“

Angažovanost

Vídeň je na přelomu století centrem sociálních napětí a velké nouze. Hildegarda na to odpovídá (jak jinak) založením ženské organizace, která má za cíl nejen prosazovat ženský ideál proti „mravní zkaženosti doby“, ale také zajistit pomoc a právo trpícím okolnímu prostředí, ohroženým dětem, bezbranným dívkám, vykořisťovaným dělnicím.

V této souvislosti si Dr. Hildegarda Burjanová všimá nouze tzv. „domácích pracovnic“. Ženy, které přebírají šití a pletení pro velké prádelny, jsou fabrikanty nemilosrdně vykořisťovány, protože pro ně neexistuje kontrola mezd a právní ochrana. V roce 1912 zakládá Hildegarda „Svaz křesťanských do-

mácích pracovnic“, který svým členkám zajišťuje podporu v případě nemoci a úmrtí a nabízí bezplatně právní ochranu. Ale její angažovanost ve prospěch strádajících bližních tím nekončí. Modlitba, kterou sama složila, vyjadřuje to, co naplňuje její duši: „*Z lásky k Tobě, božský Spasiteli, a v důvěře ve Tvou milostnou pomoc zasvěcuji svůj život Tvé službě v práci pro své bližní. Chápu tuto práci jako úkol, který jsi mi uložil, a děkuji Ti z hloubi srdce za to, že jsi mě uznal za hodnou být nástrojem Tvé lásky.*“

Bojuje doslova a do písmene na všech frontách. Zasaduje se o potlačení dětské práce, zřizuje během první světové války švadlenské dílny pro nezaměstnané ženy, organizuje velkonakupy potravin a pomocné akce pro hladovějící rudné dělnictvo, zakládá kurzy pro další vzdělávání a zprostředkovatelnou práce, povolá k životu „Alžbětin stůl“ pro zchudlý střední stav, stará se o šestinedělky, zřizuje zotavovny a pořádá různé akce

Hildegarda Burjanová se svými spolusestrami z Caritas Socialis

pod střechou organizace „Sociální pomoc“. V podstatě uvádí do života mnoho z toho, co se teprve mnohem později stane samozřejmostí.

Feministka

Vytvoření první rakouské republiky po první světové válce otevírá ženám nové politické možnosti k převzetí odpovědnosti. V tomto úsilí zaujímá paní Dr. Burjanová vedoucí místo. Jako první a jediná křesťanská žena vstupuje r. 1919 do parlamentu jako poslankyně. Bojuje s celým srdcem a neobyčejnou silou o zákony týkající se domácích pracovnic, vzdělávání žen a soukromé pečovatelské péče. Ačkoliv se o ní mluví ve všech frakcích parlamentu s nejvyšším uznáním jako o budoucí ministryni sociálních věcí, po uplynutí mandátu již znovu nekandiduje. Příznačné je její rozloučení s parlamentem. Nazvou ji „svědomím parlamentu“, představitel sociální demokracie jí líbá ruku a říká: „Zní to jako opak komplimentu, když nepřátelská strana říká, že lituje vašeho odchodu, ale je to míněno opravdu vážně.“

Zakladatelka

Nové těžiště působení Hildegardy Burjanové je nyní v „Caritas Socialis“ (CS). Již na začátku své sociální angažovanosti poznala, že úspěšná sociální činnost vyžaduje společné síly a konání s úplnou závazností a z hluboké náboženské motivace. Tak vzniká myšlenka založit řeholní společenství žen, které však bude něco „zcela nového“, orientované nikoliv na stávající řeholní řády, ale také ne na otevřený nábožensko-charitativní spolek. Protože v tu dobu idea sekulárních institutů a „rad laiků“ ještě nebyla aktuální ani kánonicky myslitelná, vyžádalo si to dlouhý čas hledání a zkoušení, než její vize dostala konkrétní podobu. V rozhovoru a výměně názorů s tehdejším vídeňským arcibiskupem kardinálem

Pifflem a s morálním teologem a pozdějším spolkovým kancléřem prelátem Ignácem Seipleem našla konečně formu pro společenství sester, které je možno nasadit jako „mobilní úderný oddíl církve“ (L. Bosmans) k překonávání vnější sociální nouze. Současně však má toto společenství kolem sebe mobilizovat další okruh pomocníků a kruh přátel ke spolupráci. Hildegarda Burjanová se jako manželka generálního ředitele rakouské telefonní společnosti v souladu se svým vysokým postavením a společenskými povinnostmi v domácnosti stává tímto způsobem zakladatelkou a první představenou sociálně aktivní Caritas Socialis. Je to život ve dvou světech, který hraničí se schizofrenií!

Ještě za jejího života se sestry CS starají o ženy a dívky, které byly propuštěny z léčebného ústavu pohlavních nemocí v Meidlingu. CS přejímá řadu pečovatelských domovů, některé záchytné body nádražních misií, útulky pro ženy bez domova a pro psychopatické děti, péči o rodiny a staré lidi v Rakousku i v Německu. Přes tuto rostoucí aktivitu na palčivých bodech sociálního pole zůstává duchovní úsilí společenství sester dlouhý čas i po smrti zakladatelky jen omezené, protože zde vzniklo něco opravdu nového, co nemá žádný model. Sama o tom napsala: „*Příznačné bylo, že nebylo možno předem popsat, co se má udělat a že je třeba se držet toho či onoho směru. To je právě to, co v kláštřech je tak zkamenělé... My se musíme řídit jen tím, jaká nouze je právě před námi, nouze, kterou druhý vůbec nechápe, kte-*

rou jsme skutečně schopny nějak zmírnit.“

Deo gratias

Otevřené problémy CS, osoučování ze strany rakouského katolicismu a narůstající antisemitismus vedou k vyčerpání jejího již dříve narušeného zdraví. Po další ledvinové operaci se uvědoměle připravuje na smrt. „*O Caritas Socialis si nedělám starosti, vím že bude fungovat. Nepotřebuji již o ní mluvit, předala jsem ji Bohu, Bůh ji bude řídit. Pevně věřím v její budoucnost!*“ To je její poslední slovo o dosud neupraveném společenství sester. Další motto na její smrtelné posteli zní: „*Moje umírání je jedno velké Deo gratias! Před 25 lety mě Bůh z této nemoci vysvobodil a povolal, pak mě 25 let nosil na rukou jako dítě a nyní mě opět přivádí touto nemocí k sobě!... Stále přemýšlím, čeho bych se mohla bát... Udělala jsem tolik věcí špatně ve svém životě, tak mnoho, ale jedno vím: nehledala jsem nic jiného než Boží vůli. A proto nenacházím nic, čeho bych se mohla bát.*“ Naděje, kterou nesla po celý život, se uplatňuje i nyní: „*Někdy mě v životě napadlo, jak to bude krásné v hodině smrti, až pomine každé rozčarování. Zda se všechno nezhroutí, zda nebude všechno přede mnou jako zdání...? Ale nyní vidím, že všechno je pravda, ano, všechno je pravda!*“

Umírá v neděli o slavnosti Nejsvětější Trojice 11. června 1933. Její vlastní komentář: „*Jaký překrásný den k umírání! A jak krásné to bude - spočinout v Bohu!*“

Z FeL 72
přeložil -ls-

Jako první a jediná křesťanská žena vstupuje r. 1919 do parlamentu jako poslankyně

Život lásky v duši

Přinášíme další výňatky z brožury mexické mystičky Conchity Armidy Život lásky, ve kterých nás služebnice Boží učí, jak se cvičit v lásce k Ježíši Kristu

Když přijde nevhod nějaká osoba, aby mě obtěžovala, usměji se a řeknu svému Ježíši: „Budu zdvořilá, protože Tě miluji.“

Když pohrdání a nevděčnost zraní nejméně záhyby mé duše, řeknu své Láscce: „Bože mé duše, všechno pro Tebe, protože Tě miluji, proto ať jím odpustí Tvoje dobrota.“

Když mě trápí vzpomínky, když pocítuji, jak mi schází drahé osoby, které zemřely, řeknu: „Pane, Ty jsi můj otec, má matka, můj bratr, můj přítel, můj nebeský manžel, mé všechno! *Jak velice Tě miluji!*“

Když přijdou ledové větry vyprahlosti a opuštěnosti, jako by chtěly sežehnout mou ubohou duši, mezi tisíci trápeními Mu říkám: „Ano, Ježíši, zasluhuji, abys mě opustil, proto Tě navždy miluji.“

V mých bojích a hořkostech..., v bouřích srdce, při ztrátě odvahy v mé duši a v uragánech, které mě chtějí uchvátit, chápau se ze všech sil a objímám zatemnělou víru..., suchý, vyprahlý a tvrdý kříž, a říkám mému Milovanému: „Tu i tam, nahoře i dole, v útěše i v opuštěnosti, můj úchvatný Ježíši, vždy Tě miluji!“

Při smrti těch, které miluji, jsem vždy říkala a budu Ti říkat, moje dobro, moje nebe, že Ty jsi vzkříšení a život: „Staň se tvá vůle, kterou *tolik miluji.*“

V úzkostných pochybnostech..., kdy cítím, že můj duch se topí... v temnotě duše: „Zachraň mě, Ježíši, protože Tě miluji!“ volala jsem tisíckrát. „Ne tak, jak já chci, ale jak Ty...; nikoliv má vůle, ale Tvá; proto po-

hleď na mě, do Tvých rukou poroučím svého ducha!“

Když se utápím v tíži svých povinností a tisícerych zaměstnání..., když mnou zmitají vášně, když sebeláska a vznětlivost

chtějí ve mně triumfovát, když mě všichni opouštějí, poklekám před svatostánkem jako zraněné zvíře, dám vytéci všemu jedu, zlé krvi; řeknu, že se dám vyléčit mým Lékařem, ohmatám své nitro, připomenu to, co je bolestivé..., vytknu si své nevděčnosti..., budu

bojovat proti sobě a žádat pokorně Ježíše, tohoto Ježíše mé duše, o sílu a o vítězství, ale všechno jen proto, že *Jej miluji.*

Když proti mně vystoupí Satan s tisícerym pokušením proti mé lásce k mému Ježíši, ze všech svých sil opakují: „Můj Ježíši, miluji Tě, miluji Tě!“ A jestliže můj nepřítel doráží ještě více, pak ještě více a více Jej miluji, dokud mě zlý nenechá na pokoji.

V krutých očišťováních, když duše prožívá soužení, když se hrdlo dusí a zdá se, že samo peklo chce pohltit duši: „Ježíši, sladký Ježíši, milý Ježíši, božský a ctěný Ježíši, Ty víš, jak Tě právě miluji!“

Při každém pokoření obrácím k nebi svůj zrak, který Ti chce říct: „Miluji Tě!“

Když poslouchám proti své vůli, i tehdy se dívám na Tebe celou svou duší a říkám Ti: „Miluji Tě!“

Jestliže se umrtvuji, je to proto, že *Tě miluji.*

Jestliže se přemáhám při tisícerych příležitostech, je to proto, jen proto, že Tě miluji, Lásko všech lásek!

„Všichni, všichni, všichni do nebe?“

Mnoho praktikujících katolíků musí zavzpomínat hodně dozadu, chtějí-li si připomenout, kdy naposled slyšeli v kázání o posledních věcech člověka, o smrti, soudu, nebi a pekle. Zvláště soud a peklo patří namnoze k „vyloučeným“ pojmům. Když autor tohoto článku zpracoval tuto tematiku v knize se stejným titulem, měl velké těžkosti, když se pokoušel najít nakladatelství, které by jeho rukopis přijalo.

„Bohužel, tato tematika... se právě nehodí do programu našeho nakladatelství. O ‚peklo‘ se zajímá stále méně knihkupců...“ tak zcela nepokrytě odpověděl vedoucí jednoho nakladatelství na moji otázku, zda by mělo smysl, abych mu představil svůj rukopis k této otázce. Byl to pouze jeden z 15 dalších nakladatelů, kteří rukopis odmítli, někteří poněkud šetrněji.

Stojí za zmínku, že téma „věčného zavržení“ by nemělo být zcela umlčeno, jak se dělo před cca 40 lety, zatímco dříve se o něm dosti hovořilo. Církev přece nemůže nechat otevřenou otázku, zda zavržení existuje, nebo ne, protože náboženské společenství, které nedokáže vysvětlit, co získá ten, kdo bude jeho učení dodržovat, a co ztratí ten, kdo je zásadně a vědomě zanedbává, nemůže očekávat, že je někdo ještě bude brát vážně. Jak nám dokládá Písmo a tradice, křesťanství od počátku vystupovalo před světem s jasnou výpovědí, co všechno je ve hře s jeho přijetím a nebo odmítnutím: blaženost, nebo zatracení; štěstí, nebo neštěstí na celou věčnost. Popírat to nebo zpochybňovat znamená skoncovat s křesťanstvím a nahrazovat je jiným náboženstvím.

Protože knih, které se výslovně zabývají touto tematikou, bylo pořádku i předtím, vystavují se po vydání své knihy nebezpečí, že se na mě budou dívat jako na „specialistu na peklo“. Tím ovšem v žádném případě být nechci. Spíše mě k tomu postoji podněcuje liturgie, a v té je zmínka o věčném zatracení velice málo. Mnohem více se v ní hovoří o naději na věčný život. Dává přednost věčné svatební hostině při slavení tajem-

ství zde na zemi a vede nás, abychom plni důvěry prosili o dosažení tohoto konečného cíle. Liturgie však za účastníky považuje zásadně ty, kteří se *obrátili*, ačkoliv to už více než sto let není skutečností.

Ježíš, který vědomě hovořil k lidem převážně *neobráceným*, připomíná věčné zavržení mnohem častěji, než to dnes činí liturgie. Zvláště zřetelné je to v podobnostech o Božím království: o plevelu v pšenici, o hostu bez svatebního roucha, o věrném a nešlechtném služebníkovi, o pannách, o svěřených penězích...; stejně tak je tomu v řeči o soudu (Mt 25,31-44). I tehdy, kdy Ježíš žádá od svých učedníků to poslední, aby vytrvali ve vyznávání svého Mistra, i když budou týráni, objevují se obě skutečnosti v rovnováze: *Kdo mě vyzná před lidmi, toho vyzná já před svým nebeským Otcem. Kdo mě ale zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebesích* (Mt 10,32n).

Je nápadné, že řeč o věčném zavržení se objevuje takřka ve

všech 27 novozákonních knihách. Znamená to, přesně jako v řeči o věčné blaženosti, vždy *to poslední*, tedy stav, který pak už bude trvat *věčně*. Aby to bylo vyjádřeno ještě jasněji a jednoznačněji, než je smysl slova „věčně“, je v řeči o soudu řeč o *věčném ohni... obdrží věčný trest... spravedliví však věčný život*. (Mt 25,41.46). I toto místo má zcela jednoznačný význam: Jestliže věčný život je skutečně *věčný*, jak by mohlo totéž slovo ve stejné větě mít nějaký jiný smysl? Proti tomu ještě zřetelněji hovoří biblické obrazy o domu vybudovaném na písku, který bude zbořen bouří a průtrží mračen (Mt 7,24-27), nebo o nevěrném služebníkovi, kterého pán dá *rozčtvrtit* (Mt 24,51). Co může být ve viditelném světě *definitivnějšího* než tyto dva příklady?

V době od 3. do 6. století se někteří teologové domnívali, že je možno počítat se znovusmířením zavržených lidí, snad i padlých andělů. Tato nauka o *apokatastasi* (znovuobnovení) byla však od 6. století jednoznačně

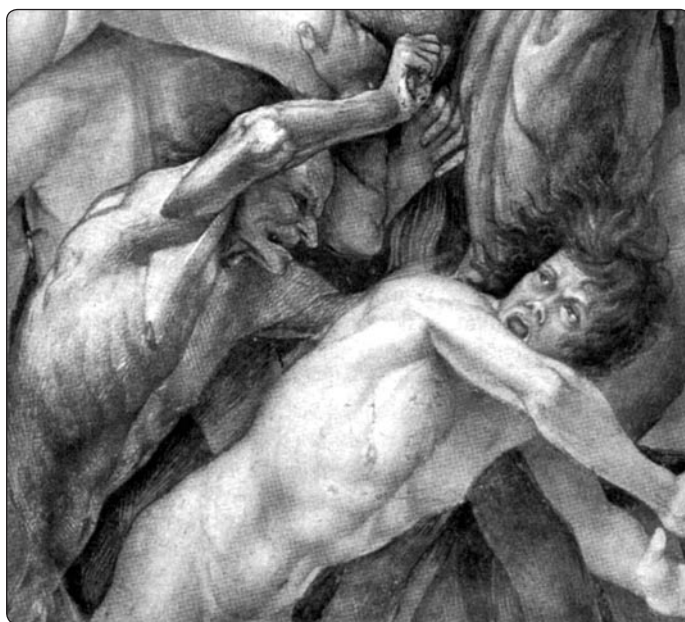
odsouzena církví Východu i Západu. Na koncilu ve Florencii r. 1439 dospěli zástupci Západu i Východu v této otázce k naprosté shodě. Řekové odložili své naprosté odmítání tzv. očistce, když pochopili, že latiníci tím vůbec nemají na mysli nějaké čistě dočasné peklo.

Otevřená zůstávala v křesťanské tradici po celé první tisíciletí otázka tzv. *mezistavu*, tedy stavu duše mezi smrtí jednotlivce a opětovným příchodem Ježíše Krista na konci časů: 1. Zda nebeská blaženost a paralelně k ní pekelná muka začínají ihned po smrti, nebo až po konečném zmrtvýchvstání a soudu; 2. Zda *určení* k věčné blaženosti nebo zatracení je stanoveno definitivně již po smrti, nebo zda osud části odsouzených skrze přimluvy živých může být ještě změněn ve smyslu jejich záchrany.

Jako výsledek dlouhého vysvětlovacího procesu uvnitř západní teologie byly obě otázky zodpovězeny ve smyslu „okamžitě“ rozhodnutím Benedikta XII z r. 1336, které bylo znovu potvrzeno na koncilu ve Florencii r. 1439. Od té doby platí jako definitivní katolické učení. Určení k věčné blaženosti, nebo zavržení je od okamžiku smrti (prakticky již od posledního okamžiku osobního svobodného rozhodování) definitivní a neodvolatelné. V zásadě oba tyto stavy nastávají ihned po smrti, stav blaženosti může být fakticky oddálen procesem očišťování, pokud je to nezbytné. Zavržení a očišťování jsou ovšem dva podstatně zcela rozdílné stavy. V očistci jsou pouze osoby, jejichž věčná záchrana je zcela jistá.

V byzantské církvi jsou obě tyto otázky však stále otevřené. Odpovědi na ně jsou nezřídka v protikladu ke katolické nauce. To je tedy také jeden z nezbytných bodů ekumenických rozhovorů.

Dvě otázky zůstaly otevřeny i na Západě a nebyly dosud definitivně zodpovězeny: zda je

v pekle oheň a kde se peklo nachází.

Pekelný oheň a pekelný terorismus

K první otázce je třeba říci, že v Bibli je pekelný oheň nejčastěji používaná názorná představa pro stav zavržení, ale není jediná.

Hovoří se také o červu, který neumírá a o vnější temnotě, o nářku a skřipání zubů. A existuje také ryzí, zcela negativní představa: vyloučení ze svatební síně (podobnosti o hostu bez svatebního roucha nebo o paních).

Nabízí se nám další pozorování: také stav blaženosti je představován pomocí pozemských skutečností – hostina, jídlo a pití, svatební slavnost, svaté město; stát se sloupem v Božím chrámu, obdržet bílý kámen... Nikdo se nikdy asi nedomníval, že tyto výrazy je třeba brát doslovně. Spíše se všichni shodují, že se v těchto obrazech jedná o hlubší duchovní skutečnost.

V prvních stoletích byla řada teologů, kteří v tomto smyslu smýšleli i o pekle – a bylo to zcela logické. Jiní však, a k těm patřila i velká část věřících, chápali všechna tato místa Písma buďto doslovně, nebo přinejmenším tak chápali obraz ohně. To bylo také Augustinovo řešení: oheň je třeba chápat doslovně, červa spíše duchovně jako výčitky svědomí.

Jak mohlo dojít k tomu, že se mezi pozitivními a negativními obrazy činí takový rozdíl? Dělo se tak možná podvědomě, protože ti, pro které bylo peklo nejvíce potřebné jako motivace, aby žili podle přikázání, si těžko dokázali představit duchovní trápení, a proto by na ně obraz pekla nijak nepůsobil.

Na základě autority sv. Augustina byl jeho názor v tomto bodě převzat a tak to zůstalo až do osvícenství v 18. století. Bylo třeba dělat pořádné kotrmelce, aby se vysvětlilo, jak může ma-

teriální oheň nějak zasáhnout duši oddělenou od těla a jak může být pospolu oheň s temnotou, která byla rovněž chápána doslovně. Od 18. století se takřka všeobecně oheň chápe jako obraz.

Pokud jde o „místo“ pekla, hledalo ho křesťanství stejně jako židovství a celá kultura antiky pod zemí. Zda je třeba hledat vůbec nějaké místo, v tom není křesťanství jednotné. Duše oddělená od těla se pravděpodobně neváže na nějaké místo. A jak bude vypadat nový svět po vzkříšení těla, nevíme. Stejně tak nevíme, zda zmrtvýchvstalá těla i těla těch zavržených se vážou na nějaké místo. Na tuto otázku se po zkušenosti učedníků s tělem zmrtvýchvstalého Krista, alespoň pokud jde o blažené, kloníme spíše k negativní odpovědi.

Od 13. století upadli někteří do rozpaků a domnívali se, že pro zavržené pochybí v podzemí místa. Pak se v 17. a 18. století zrodila domněnka o pekle na jiných planetách, v hořícím ohonu komet anebo dokonce na slunci. Teprve od 18. století se teologové vrátili k neprostorovému pojetí pekla a toto pojetí se po počátečním odporu několika teologů prosadilo i ve 20. století.

Teologicky důležité je, že prostorová představa pekla by předpokládala, aby sám Bůh určil tento prostor pro utrpení zavržených. Tak by on sám se aktivně podílel na vzniku doslova chápaného pekelného ohně a právě to je nepřijatelná myšlenka.

(Dokončení příště)

Církev – prostřednice spásy

Prizpůsobená člověku

Tomáš Akvinský říká o božském řádu spásy: „Je vlastností Boží prozřetelnosti, že se o všechno přiměřeně stará.“⁽¹⁾ Proto Bůh zahrnuje do rozvoje života milosti také sklon člověka ke společenskému životu. Když se podíváme na lidské společenství, vidíme, že ne všichni členové jsou na stejné úrovni. Jako existuje v přírodě nadřazenost a podřízenost, kterou se věci spojují do jednoho celku, tak to platí i pro jednotu a řád mezi lidmi. Toho, co člověk potřebuje k udržení života a k duchovnímu rozvoji, dosahuje většinou ve spojení s jinými lidmi, kteří také zastupují Boží místo jako členové lidské společnosti. Bůh vede člověka tak, že mu nadřazuje jiné lidi. Člověk přijímá vedení rodičů, učitelů, obce atd.

Tento řád platí v podstatě i v nadpřirozeném společenství lidí: „Bůh totiž nechtěl pouze spojit různé údy do jednoho těla, on chtěl určitou část těchto údů vyvolit a povolovat za orgány své vlastní působnosti.“⁽²⁾ Je tedy zcela správné, že i v Církvi existuje nadřazenost a podřízenost⁽³⁾: „Jedni dávají, jiní přijímají, jedni ukládají, druhí poslouchají, jedni učí, jiní věří.“⁽⁴⁾ Vzhledem k tělesné povaze člověka musí být tento řád viditelný, to znamená, že Kristus jako původce spásy v Církvi, svým těle, musí být jako jeho hlava viditelně reprezentován. K tomu je zapotřebí, aby měl v Církvi někdo takovou účast na jeho kněžství a pastýřském a učitelském úřadě, která obsahuje bezprostřední účast na působnosti Vykupitele jako Hlavy. To je zcela jiná účast, než jakou získávají věřící při křtu.

Církev nejedná svým jménem, nýbrž jménem Krista a je pokračovatelkou jeho spásné působnosti. Skrze ni působí sám Pán. Pojem úřadu v Církvi vychází z vnitřního postupová-

ní Církve samým Pánem. Úřad v Církvi není nějaký neevangelický výplod z pohanských pramenů, něco, co vyrůstá z židovského a římského práva, nýbrž je vyjádřením prapůvodní křesťanské myšlenky: „Kristus je tím, kdo káže; Kristus je tím, kdo křtí.“⁽⁵⁾

V přirozených lidských společenstvích postačí autoritě samotná řídicí moc, která zahrnuje zákonodárné a výkonné funkce. Řídicí moc, ztělesněnou pastoračním úřadem, potřebuje i Církev, ale nejen ji. Církev jako nadpřirozené společenství, jako instituce spásy, se nachází ve zcela odlišné situaci. Její cíl a prostředky na rozdíl od cílů státního útvaru nejsou obecně známé, nýbrž poznáváme je jedinečně skrze božské zjevení. K tomu potřebuje Církev učitelství úřad. A protože cíl, o který Církev pro své věřící usiluje, je nadpřirozený a k jeho dosažení nepostačí čistě lidské působení, nýbrž zvláštní prostředky milosti, potřebuje Církev také spásnou moc – kněžství.

Tyto úvahy mohou vést k prohloubení poznání o výstavbě a spásných funkcích Církve jako takové v božském řádu spásy a k lepšímu pochopení jejich smyslu. Samy o sobě však nejsou důkazem, že Kristus skutečně založil svou Církev jako takovou. Bůh mohl vést lidi ke spásě také nějakým jiným způsobem. Skutečnost Církve, její struktury a jejich úkolů je třeba odvozovat od Kristových ustanovení, a ta jsou obsažena v Písmu svatém a v církevním podání.

Kristus zakládá církevní úřady

Jak nám sděluje Nový zákon, povolal k sobě Kristus učedníky a mezi nimi se nacházeli Jan, Petr, Filip a Natanael (srov. Jan 1,35-50). Těm slíbil, že je pověří šířením díla spásy: „Pojďte, následujte mě, a udělám z vás rybáře lidí“ (Mt 4,19). Po noci probdělé na modlitbách povolal

k sobě učedníky a vybral mezi nimi dvanáct, které nazval apoštolý (Lk 6,13). Tato volba vychází z Krista, nikoliv z lidu ani ze samotných učedníků: „*Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás, abyste přinášeli ovoce a vaše ovoce aby bylo trvalé*“ (Jan 15,16). Vyvolení obdrželi od Otce účast na Kristově poslání: „*Jako mě poslal Otec, i já posílám vás*“ (Jan 20,21). Pán je vzal do své životní školy, ve které je vyučoval slovem i příkladem. Slíbil jim také nadpřirozenou moc, kterou potřebují k vykonávání svého úřadu: „*A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navždy*“ (Jan 14,16). Apoštolové toto poslání později skutečně vykonávali. Pokládali se za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství (1 Kor 4,1).

Písmo svaté tedy ukazuje, že to nejsou věřící, kdo by mohli předávat pastýřům jejich plné moci, které tito pastýři vlastní od dob apoštolů.⁽⁶⁾ Biblické důkazy také zřetelně prokazují, že úřady v Církvi nemají původ teprve v duchovním vývoji prvních století.⁽⁷⁾

Kristus slíbil apoštolům svou pomoc až do konce světa (srov. Mt 28,20). Proto musí mít apoštolové jako nositelé této pomoci své nástupce. Apoštolové skutečně předali své plné moci dalším. To se vztahuje na všechny tři úřady. Pavel předává pastýřský úřad Timoteovi (srov. 1 Tim 5,19-21) a Titovi (srov. Tit 2,15). Předává také úřad učitele (srov. 2 Tim 4,2-5; Tit 2,1). Mluví o službě posvěcování (srov. 1 Tim 5,22) a nařizuje, aby Titus dále ustanovil nositele úřadu: *Nechal jsem tě na Krétě, abys uspořádal, co ještě chybí, a abys v každém městě ustanovil starší, jak jsem ti nařídil* (Tit 1,5). Sv. Ignác Antiochijský dosvědčuje na počátku 2. století, že maloasijské obce i „ve vzdálených zemích“ stojí pod vedením biskupa.⁽⁸⁾ Papež Klement, sám žák apoštolů, potvrzuje koncem 1. století ve svém dopise do Korintu pře-

dávání úřadů od apoštolů: „V zemích a městech kážou a ustanovují své prvorozené (...) za biskupy a jáhny budoucích věřících“ (Dopis Korintánům 42, 4). „Naši apoštolové věděli od Ježíše Krista, že vznikne spor o biskupský úřad. Z toho důvodu (...) určili předem ustanovené a dali jim za úkol, aby až zemřou, mohli jiní osvědčení muži převzít jejich službu“ (srov. tam. 44,1-2).

Tak bylo od počátku v povědomí Církve to, co učí Tridentický koncil, totiž že „biskupové, kteří jsou nástupci v úřadě apoštolů a patří k tomuto hierarchickému řádu, jsou ustanoveni Duchem svatým, aby řídili Boží Církvi“⁽⁹⁾, a co takto učí 1. vatikánský koncil: „Aby se spasnému dílu vykoupení zajistila trvalost, rozhodl věčný pastýř a biskup našich duší vybudovat Církvi. (...) Jako on poslal do světa apoštolý, které si vybral ze světa, tak mají podle jeho vůle být v jeho Církvi pastýři a učitelé až do skonání věků.“⁽¹⁰⁾

Kněžství v Církvi

Kristova vůle zprostředkovat lidem spásu skrze Církvi znamená také, že chce zůstat v Církvi přítomen svým kněžským působením. Vlastní úkol kněze spočívá v tom, být prostředníkem mezi Bohem a lidmi,⁽¹¹⁾ což zahrnuje dva momenty: má vzdávat Bohu v oběti potřebnou úctu a díkůvzdání a vyprošovat od Boha dosažení dobra a milostí, přinášet oběť smíru za spáchané hříchy a zajišťovat lidem Boží milosti.

Oba tyto podstatné momenty jsou vyjádřeny v odpovědi na výzvu kněze v modlitbě po obětování ve mši svaté: *Kéž přijme Pán oběť z tvých rukou ke chvále a sláve svého jména* (první moment), *aby byla požehnáním pro nás i pro celou jeho svatou Církvi* (druhý moment). Knězi tak přísluší služba oběti a služba posvěcování.

Oběť je nejpřednější úkon vnější a veřejné bohoslužby je

to výraz vnitřního náboženského vědomí i úcty a podřízenosti Bohu.

Pro své hříchy by sami lidé nemohli přinášet Bohu příslušnou oběť. Proto nebeský Otec ve své dobrotě poslal Ježíše Krista jako Velekněze, aby naplnil tento úkol.

Obětní služba Nového zákona

Oběť a kněžství jsou z Božího nařízení tak spojeny, že se obojí nachází v řádu spásy. V lidu Nového zákona má být Kristovo kněžství a Kristova oběť ustavičně účinně přítomná: „Protože jeho kněžství nemělo skončit jeho smrtí, chtěl své milované snoubence Církvi při poslední večeři v noci před svou zradou zanechat viditelnou oběť, jak to vyžaduje lidská přirozenost, aby tak jeho krvavá oběť, kterou měl záhy přinést na kříži, byla stále zpřítomňována.“⁽¹⁵⁾ Předobrazem této oběti Nového zákona byla oběť kněze Melchisedecha: *Melchisedech, salemský král, přinesl chléb a víno; byl totiž knězem nejvyššího Boha* (Gen 14,18). U proroka Malachiáše se ohlašuje novo-

zákonní oběť: *Neboť od východu slunce až na západ bude mému jménu mezi všemi národy přinášena čistá oběť, praví Hospodin zástupů* (Mal 1,11). Touto obětí Církve je mše svatá: „Neboť tentýž je obětní dar a tentýž je ten, skrze jehož kněžskou službu byla oběť na kříži přinesena, jen způsob přinesení daru je rozdílný. Tak to vždy Církvi chápala a učila.“⁽¹⁷⁾

Se svým posláním zanechal Kristus apoštolům svou moc proměňovat chléb a víno ve své tělo a krev (srov. Lk 22,19). A oni tento úkol skutečně plnili (srov. Sk 20,7).

Protože Kristus je prvním obětním knězem i obětním darem ve mši svaté, je mše svatá nejvznešenější a nejdokonalejší oběť klanění a díků. Jako smírná oběť přináší odpuštění hříchů a trestů. Ve mši svaté prosí Církvi také o milosti a přirozené dary, a tím naplňuje svou službu posvěcování.

Posvěcující služba Církve

Jak již bylo řečeno, kněz je rovněž pověřen, aby lidem zajišťoval Boží milosti. Děje se tak tím, že přináší oběť mše svaté. V ní se nám dostává spásonosná síla k odpuštění hříchů, kterých se denně dopouštíme.⁽¹⁸⁾ Neboť tato oběť působí, že se nám dostává milosrdenství a nacházíme milost včasné pomoci (Žid 4,19), když s upřímným srdcem, s opravdovou vírou, s lítostí a úctou předstupujeme před Boha zkroušení a kající. Usmíření přinášením této oběti uděluje Pán milost a dar kajivosti.⁽¹⁹⁾

Dále vykonává Církvi tuto posvěcující službu udílením svátostí. Kristus pověřil ty, které vyslal, aby obrácené posvěcovali skrze křest (srov. Mt 28,19), což také konali (srov. Sk 2,41). Skrze křest se člověk stává údem Kristova těla, je znovuzrozen z vody a Ducha (srov. Jan 3,5). V biřmování jsou věřící posilováni Duchem Svatým (srov. Sk 8,14-18). Dále dal Kris-

tus apoštolům moc lidem hříchy odpouštět nebo zadržet, tedy udělovat svátost smíření: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy“ (Jan 20,22-23). V pomazání nemocných (srov. Jak 5,14-15) osvobozuje Kristus člověka od slabostí, odpouští mu hříchy a někdy i obnovuje přirozený život.

Pastýřský úřad Církve – Petrův primát

Kristus slíbil Petrovi primát slovy: „A já ti pravím: Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Tobě dám klíče nebeského království. Cokoliv svážeš na zemi, bude svázáno i v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i v nebi“ (Mt 16,18-19). Toto zaslíbení, které se týkalo jen Petra, uskutečnil Kristus po svém zmrtvýchvstání, když uložil Petrovi: „Pas mé beránky, pas mé ovce“ (srov. Jan 21,15-17). „Pást“ znamenalo v antické mluvě ve vztahu k lidem totéž jako „řídít“.

Petr nemá řídit své vlastní ovce, nýbrž Kristovo stádo, Církve. Z toho je vůbec zřejmá vlastnost církevních úřadů: jejich zástupný charakter. Všechna opatření církevní kázně jsou nesena vědomím Církve, že se rozhoduje ve jméno Ježíše Krista.

Petr skutečně vykonával úřad, který mu byl svěřen: Vedl volbu apoštola Matěje (srov. Sk 1,15-22). Je první, kdo o Letnicích hlásá Krista (srov. Sk 2,14-16). Přivádí jako první do Církve pohany (srov. Sk 10,1-3). Na prvním církevním sněmu hovoří jako první (srov. Sk 15,7-9).

Římský biskup – nástupce v Petrově primátu

Že Petr má mít ve svém primátu pravomoc nad celou Církví a je podle Kristova ustanovení nástupcem po všechen čas, vyplývá z účelu tohoto primátu: hájit jednotu a pevnost Církve.

První vatikánský koncil prohlašuje: „Aby však biskupský

úřad sám byl jednotný a nerozdělený, a tak aby skrze mezi sebou spojené kněze celý zástup věřících byl chráněn v jednotě víry a společenství, postavil svatého Petra na čelo všech apoštolů a položil tak trvalý výchozí bod a viditelný základ této dvojí jednoty.“⁽³¹⁾

Papež Lev Veliký říká: „Jako vždy platí to, co Petr věřil o Kristu, tak trvá dále to, co Kristus v Petrovi započal.“⁽²¹⁾ Kdo však je Petrovým nástupcem v primátu? Je jím biskup Říma. Že Petr byl v Římě, zdůrazňuje 1 Petr 5,13: *Zdraví vás spoluvyvolená obec v Babylonu.* „Babylon“ je symbolický název Říma. Biskup Dionýzios z Korintu, Ireneus z Lyonu a Tertulián jsou jen někteří z těch, kteří dosvědčují ve 2. století Petrovo působení v Římě.

Četná jsou svědectví církevních Otců o tom, že biskup Říma má přednost v celé Církvi jako Petrův nástupce. Tertulián nazývá římského biskupa „Pontifex Maximus“ a vysvětluje, že to znamená „biskup bis-

kupů“⁽²²⁾, a vidí, podobně jako Ireneus z Lyonu⁽²³⁾ shodu s římskou církví jako nezbytné kritérium pravověrnosti.⁽²⁴⁾ Podle Cypriána z Kartága je společenství s biskupem Říma znamením spojení se všeobecnou Církví,⁽²⁵⁾ římská církev je hlavní církev⁽²⁶⁾. Již sv. Ignác označuje na počátku 2. století Řím za představeného svazku lásky, tzn. společenství křesťanů v Církvi.⁽²⁷⁾

Obsah papežského primátu

Koncil ve Florencii učí, že papež má přednost na celém okrsku zemském, že je pravým zástupcem Krista, že mu byla předána plná moc celou Církve pást, řídit, spravovat.⁽²⁸⁾ Těto moci římského papeže jsou podřízeny „pastýři a věřící všech ritů a druhů, jak jednotlivě, tak jako společenství v povinnosti zachovávat hierarchickou podřízenost a pravou poslušnost.“⁽²⁹⁾ Tak učí 1. vatikánský koncil.

„Kdo tedy říká, že římský biskup má jen úřad dohledu nebo vedení, a nikoliv nejvyšší právo

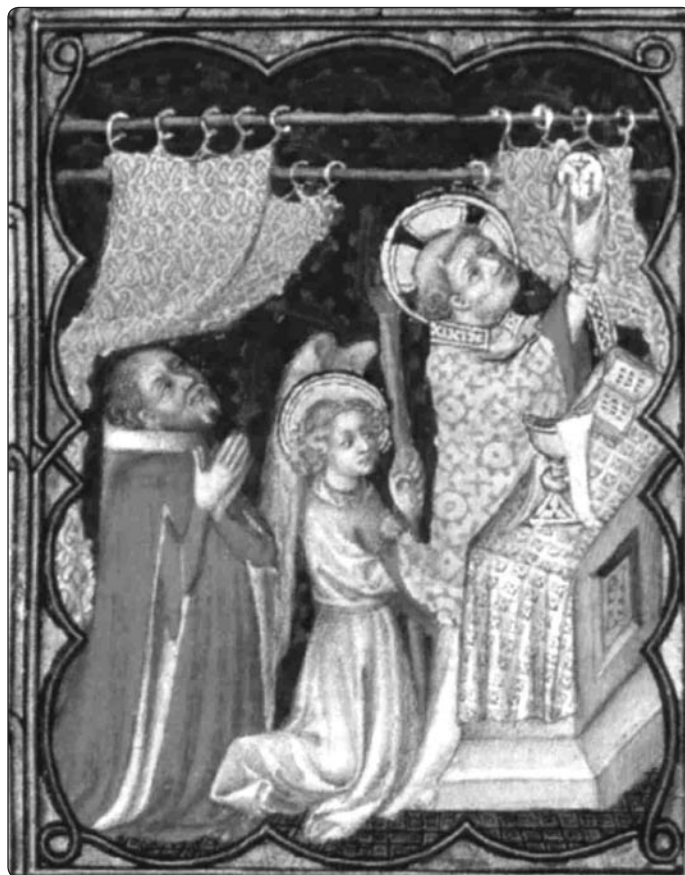
a moc, a to nejen ve věcech víry a mravů, ale také pořádku a řízení v Církvi, rozšířené na celém okrsku zemském, nebo kdo říká, že má jen větší podíl, nikoliv však plnou a nejvyšší moc, nebo že tato jeho moc není řádná a bezprostřední stejně tak nad celou Církví, jak nad jednotlivými pastýři a věřícími, ať je vyloučen z Církve.“⁽³⁰⁾

Moc biskupů

Již dříve bylo řečeno, že biskupové jsou nástupci apoštolů, patří k hierarchii Církve a jsou dosazováni Duchem Svatým, aby řídili Církve (srov. Sk 20,28). Poznamenejme ještě, že biskupové mají řádnou moc řídit své diecéze v souladu s tím, jak Bůh chtěl vystavět svou Církve. Tato moc je bezprostřední, tzn. není vykonávána na základě pověření vyšší církevní autority. Za zachování apoštolské tradice ve své diecézi je odpovědný příslušný biskup.⁽³³⁾ Biskupové nevystupují jako úředníci nebo zástupci papeže, nýbrž jsou samostatnými pastýři svého svěřeného stáda, ovšem v podřízenosti papeži. Jejich pastýřská moc zahrnuje pravomoc vydávat zákony, soudní výroky a ukládat tresty.

Učitelský úřad Církve – neomylnost Církve

Z apoštolů přešel na pastýře Církve úkol vyučovat (srov. Mt 28,20; Mk 16,15). A kdo tyto vyslané pastýře slyší, slyší Krista: „Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá“ (Lk 10,6). Pán žádá od lidí, aby věřili slovu, které hlásá Církve: „Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen. Kdo neuvěří, bude zavržen“ (Mk 16,16). Aby ti, kteří byli vysláni, setrvali v pravdě, dostává se jim pomoci Ducha Svatého. Apoštol Pavel nazývá Církve sloupem a oporou pravdy (1 Tim, 3,15). Tím ovšem může být jen tehdy, když je s jistotou uchráněna při vyučování lidí omylů a bludů. ▶

Svatý Ireneus píše o nástupcích apoštolů: „Jako nástupci v biskupském úřadě přijali bezpečné charisma pravdy, jak se Otcí zalíbilo.“⁽³⁴⁾

Víra, že Církev je v závazném hlásání víry neomylná, je stará jako sama Církev. Toto přesvědčení je předpokladem pro konání všeobecných konciliů s jejich neodvolatelnými rozhodnutími, týkajícími se nauky víry. Sv. Atanáš říká o koncilu v Niceji: „Slovo Páně, které bylo vysloveno na všeobecném koncilu v Niceji, zůstává navěky.“⁽³⁵⁾ První vatikánský koncil tedy neříká nic nového, když učí, že Církev je podle Kristovy vůle v konečných rozhodnutích o nauce víry nebo mravů neomylná.⁽³⁶⁾

Přesněji řečeno, vztahuje se neomylnost Církve na hlásání toho, co je obsahem Zjevení, a na ty pravdy, které sice nebyly zjeveny, ale se zjeveními pravdami souvisejí. To je Církví *svěřený drahocenný poklad* (2 Tim 1,14).

Nositelům církevní neomylnosti je na jedné straně papež, na druhé straně celý episkopát, tedy společenství všech biskupů včetně papeže jako jejich hlavy.

Biskupové jsou nositeli učitelského úřadu Církve, protože jako nástupci apoštolů jsou učitelé víry. Neomylné je učení biskupů, mezi nimiž musí být i papež, když jsou shromážděni na všeobecném koncilu a vyhlásí pravdu víry nebo mravů závaznou pro všechny věřící. V takovém případě působí učitelský úřad Církve mimořádně a slavnostně. O přesvědčení Církve, že vyhlášení víry na koncilech je neomylné, hovoří svatý Atanáš. Ale také pravdy, týkající se víry a mravů, které předkládá řádný učitelský úřad Církve, je třeba pokládat za neomylné, protože i tomuto učitelskému úřadu Církve přísluší neomylnost.⁽³⁷⁾ Nositeli učitelského úřadu jsou biskupové, když svou učitelskou činnost vykonávají ve svých diecézích v jednotě s papežem ve

věcech víry a mravů. Jednotlivý biskup sám o sobě při hlásání víry neomylný není.

Papežský učitelský úřad

Když Kristus učinil Petra skálou, slíbil Církvě současně, že nezahyne. Protože základem nadpřirozeného života Církve je víra, je Petr jako skála zárukou pravé víry, a to na základě Kristem slíbeného příspěvní (srov. Lk 22,32). Tak je tedy nositelem neomylnosti v učení i papež, nástupce sv. Petra, a to sám o sobě, pokud hovoří *ex cathedra*, jak se říká. Již koncily v Cařihradu (869/870), v Lyonu (1274) a ve Florencii (1438-1445) učily o učitelském primátu papeže a v něm zahrnuté záležitosti neomylnosti. První vatikánský koncil učí závazně: „Když římský biskup hovoří *ex cathedra*, tzn. když vykonává svůj úřad pastýře a učitele všech křesťanů a vyslovuje mocí svého nejvyššího apoštolského úřadu konečné rozhodnutí, co je třeba přijmout jako závazné ve věci víry nebo mravů, má na základě božské pomoci, která mu byla slíbena ve svatém Petru, onu neomylnost, s jakou chtěl božský Vykupitel svou Cír-

kev vybavit pro konečná rozhodnutí ve věcech víry nebo mravů. Proto je takové rozhodnutí římského biskupa nezměnitelné samo o sobě, nikoliv na základě souhlasu církve.“⁽³⁸⁾

Papež je v takovém případě neomylný na základě příspěvní Ducha Svatého, který chrání nejvyššího učitele Církve před omyly. Toto příspěvní nespočívá ve zjevení nebo v inspiraci. Spočívá v tom, že Bůh za daných okolností chrání papeže před chybnými rozhodnutími, a když je třeba, vede ho vnějšími i vnitřními milostmi k nazírání pravdy, neboť i pro něho platí slova, která Pán řekl Petrovi: „*Ale já jsem prosil za tebe, aby tvoje víra nezahynula. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.*“ (Lk 22,32)

Z „vobiscum 3/2002“
přeložil -lš-

¹ Tomáš Akvinský, Summa Theologiae, III, qu. 61, art. 1, co.

² Matthias Joseph Scheeben, Handbuch der katholischen Dogmatik, III, S. 284.

³ Zde se jedná o církev na zemi

⁴ M. J. Scheeben, Handbuch der katholischen Dogmatik, III, Herder, Freiburg im Br., o. J., S. 285.

⁵ Karl Adam, Das Wesen des Katholizismus, Walter, Ötten 91944, S. 35.

⁶ Srov. Pius VI., Auctorem fidei, Nr. 2.

⁷ Srov. Pius X., Lamentabili, Blud 54.

⁸ Dopis Efezanům 3,2.

⁹ Koncil tridentský, 23. sezení, Nauka o svátosti svěcení, 4. kap.

¹⁰ Vatikanum I, 4. sezení, Dogmatická konstituce o církvi Pastor aeternus, Prolog.

¹¹ Srov. Tomáš Akvinský, Summa Theologiae, III, qu. 22 art. 1.

¹² Srov. „vobiscum 02/2001“, S. 20-28.

¹³ Srov. vobiscum 02/2001, S. 21-28.

¹⁴ Srov. Koncil tridentský, 23. sezení, Nauka o svátosti svěcení, 1. kap.

¹⁵ Koncil tridentský, 22. sezení, Nauka o mši svaté, kap. 1.

¹⁶ Tamt., kap. 2.

¹⁷ Tamt., kap. 1.

¹⁸ Tamt.

¹⁹ Tamt., kap. 2.

²⁰ Karl Adam, Das Wesen, S. 42.

²¹ Vatikanum I., 4. sezení, Dogmatická konstituce o církvi Pastor aeternus, kap. 3.

²² 3. kázání, 2.

²³ De Pudic., cap. 1.

²⁴ Proti herezím, III, 3,2.

²⁵ Srov. De praescript, cap. 36.

²⁶ Srov. Epistola 55, n. 1.

²⁷ Srov. Epistola 59, n. 14.

²⁸ Srov. List Římanům, úvod

²⁹ Srov. Decretum pro Graecis.

³⁰ Vatikanum I, 4. sezení, Dogmatická konstituce o církvi Pastor aeternus, 3. kap.

³¹ Tamt.

³² Tamt., 3. kap.

³³ Srov. Ignác Antiochijský, Dopis do Smyrny, 8,1-2; 9,1.

³⁴ Proti herezím, Kniha IV, 26. kap.

³⁵ Dopis biskupům západní Afriky

³⁶ Srov. 4. sezení, Dogmatická konstituce o církvi Pastor aeternus, 4. kap.

³⁷ Srov. 3. sezení, Dogmatische Konstitution über den katholischen Glauben Dei Filius, 3. kap.

³⁸ Tamt., 4. Sezení, Dogmatická konstituce o církvi Pastor aeternus, 4. kap.

Růženec

Z Direktáře o lidové zbožnosti a liturgii

165. Ve chvílích adorace bude vhodné pomáhat věřícím, aby se utíkali k Písmu svatému, které je knihou nesrovnatelně krásných modliteb, aby používali vhodné zpěvy a modlitby, aby se sblížili s některými prostými prvky liturgie hodin, aby sledovali rytmus liturgického roku a setrvali také v tiché modlitbě. Pochopí také postupně, že nemají vkládat v průběhu adorace Nejsvětější Svátosti pobožnosti k Panně Marii a k svatým. Ovšem vzhledem k těsnému poutu, které spojuje Marii s Kristem, rozjímání o tajemstvích vtělení a vykoupení ve svatém růženci může přispět k tomu, aby modlitba nabyla hluboce christologické zaměření.

(...)

197. Růženec neboli Žaltář Panny Marie je jedna z nejkrásnějších modliteb, se kterou se obracíme na Matku Páně. Sami „nejvyšší pastýři“ opakovaně povzbuzovali věřící k časté modlitbě růžence, která se inspirována Písmem svatým a která se soustřeďuje na rozjímání o událostech spásy, jež se projevují v životě Kristově a na nichž měla Panna Maria nejtěsnější spoluúčast. Navíc, hodnota a účinnost této modlitby je doložena svědectvími četných pastýřů a osob, které se vyznačují svatostí svého života.

Růženec je modlitba svou podstatou rozjímavá, neboť její meditace „vyžaduje klidný rytmus“ a také aby ten, kdo se ho modlí, si udělal čas a mohl tak lépe rozjímat o tajemstvích života našeho Pána. Růženec je výslovně doporučen při formaci duchovního života kléru a řeholníků.

198. Církev projevuje svou úctu této modlitbě svatého růžence a určuje obřad žehnání růženců. Tento obřad vyzvedává kolektivní charakter modlitby

růžence. A tak žehnání růženců je spojeno s žehnáním těch osob, které rozjímají o tajemstvích života, smrti a zmrtných-vstání našeho Pána, aby se jim dařilo vytvářet dokonalou harmonii mezi modlitbou a svým životem.

Navíc, jak to napovídá benedikcionál, žehnání růženců může být spojeno výhodným způsobem s „přítomností lidu“ zvláště při příležitostech poutí do svatyní zasvěcených Panně Marii anebo v rámci slavení svátků nejblahoslavenější Panny Marie, zvláště Panny Marie Růžencové, nebo na závěr růžencového měsíce na konci měsíce října.

199. Podněty, které jsou obsahem tohoto dokumentu, mají za cíl učinit tuto modlitbu pro věřící ještě prospěšnější a respektovat přitom její zvláštní charakter.

Při různých příležitostech nabývá modlitba růžence formy obřadu složeného z různých prvků: ze „čtení úryvků z Písma svatého, které se vztahují k jednotlivým tajemstvím, zpěvu určitých částí modlitby, vhodného střídání rolí zúčastněných, slavnostního úvodu a závěru modlitby“.

200. Meditace růžence může představovat každodenní modlitbu, která odpovídá třem sériím tajemství. V takovém případě podle dobrého obyčeje jsou jednotlivé dny v týdnu určeny pro různá tajemství: o radostných tajemstvích se rozjímá v pondělí a ve čtvrtek, o bolestných v úterý a v pátek a o slavných ve středu, v sobotu a v neděli.

Kdyby se toto rozdělení zachovávalo příliš ztrnule, mohl by se někdy vytvářet kontrast mezi obsahem tajemství, o kterých se rozjímá, a obsahem, který liturgie stanoví pro daný den. To je případ, když bolestná tajemství připadnou na pátek, který je vánočním svátkem. V takovém případě se jeví vhodné dát liturgickému charakteru přednost před řádem týdne. V určitých obdobích liturgického roku je možno nahradit tajemství jinými, která lépe odpovídají liturgické době. Například 6. ledna na slavnost Zjevení Páně se mohou věřící rozhodnout pro tajemství tohoto dne a zasvětit pětici tajemství klanění mudrců a nalezení Ježíše v jeruzalémském chrámě. Taková obměna se má dít v duchu věrnosti Písmu svatému a liturgii.

201. Aby se podpořilo rozjímání a bylo dosaženo souladu duše a hlasu toho, kdo se modlí svatý růženec, doporučuje určitý počet pastýřů a expertů po-

MODLITBA K SVATÉMU ATANÁŠI, PATRIARCHOVI ALEXANDRIJSKÉMU, POMOCNÍKU V BOJI PROTI SEBENIČENÍ CÍRKVE

Rač nám přijít na pomoc, nezdolný obhájce Kristova božství. Slyš naše volání, vždyť jsi dobrotivý a ochotný ku pomoci.

Naplň nás nadšením, ved' nás, pros za nás Nejsvětější Trojici, abychom tak jako ty pevně vytrvali až do konce.

Pamatuj na křesťanský Východ. Kéž nám v hodině smrti kráčíš vstříc se svatými anděly, s tváří ozářenou Duchem Svatým, v lesku svého mládí a své učenosti tak, jak jsi se jevil lidu alexandrijskému, který tě radostně zdravil jako biskupa.

Uved' nás ke Kristu, našemu Bohu. Volíme si tě jako vůdce v onom boji, v němž stojíme na tvé straně za nicejskou víru.

Na přímluvu sv. Atanáše zachraň Církev, ó Vykupiteli!

užívat slovní klauzuli tajemství, dávný obyčej, který nikdy zcela nevymizel.

Klauzule dobře ladí s opakovacím a rozjímavým charakterem růžence a spočívá v několika slovech, která se připojují ke jménu Ježíš a vyjadřují dané tajemství. Vhodná klauzule, která zaznívá po čas celého desátku, je-li krátká, dobře pronesená a v souladu s Písmem a liturgií, může představovat pomoc pro zkvalitnění meditace svatého růžence.

202. Při představování hodnoty a krásy modlitby růžence je třeba se vystríhat výrazů, které by nějak zatlačovaly do stínu jiné formy vynikajících modliteb a které by na druhé straně nedostatečně respektovaly jiné formy mariánských modliteb toho druhu, ačkoliv jsou Církvi schváleny, anebo by vyvolávaly pocit viny u těch, kteří růženec pravidelně nemeditují: „Růženec je vynikající modlitba, vůči které se nicméně musí cítit věřící opravdu svobodný a pozvaný k jejímu recitování v úplném klidu pro její vnitřní krásu“. ●

POJĎTE SE MNOU DO VEČEŘADLA!

Na naše přání posílá Don Gobbi do Čech svého zástupce, prof. ThDr. Ivana POJAVNIKA, aby se zúčastnil v říjnu večeradel Mariánského kněžského hnutí pro laiky:

Úterý 8. října – BRNO, kostel minoritů: 15.00 hod. růženec, 15.30 hod. mše sv., 16.15 hod. promluva, 17.15 hod. adorace, požehnání ● **Středa 9. října – ČESKÉ BUDĚJOVICE**, „Růženecký“ kostel (Petríní): 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. mše sv. a promluva dr. Pojavníka, adorace ● **Čtvrtek 10. října – PRAHA**, Bazilika Nanebevzetí P. Marie, Strahov: 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. promluva dr. Pojavníka, 17.30 hod. zpívané mariánské nešpory, 18.00 hod. mše sv. ● **Pátek 11. října – OLOMOUC**, katedrála sv. Václava: 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. promluva, adorace, 18.00 hod. mše sv. ● **Sobota 12. října – HRADEC KRÁLOVÉ**, kostel P. Marie na Velkém nám.: 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. promluva, adorace, 18.30 hod. mše sv. ● **Pondělí 14. října – OSTRAVA**, katedrála Bož. Spasitele: 16.30 hod. růženec, 17.00 hod. promluva, 18.00 mše sv. Po vzoru apoštolů shromážděných na modlitbách s Pannou Marií ve večeradle vyprošujeme hojnost darů Ducha Svatého a požehnání našemu lidu!

„Člověk nepřítel to učinil“ (Mt 13,28)

Před 35 lety vydal Dr. Rudolf Graber, biskup v bavorském Řeznu, k 1600. výročí smrti sv. Atanáše útlou brožuru *Atanáš a dnešní Církev*. V úvodu brožury autor napsal:

Kěž tato skromná knížka přispěje k tomu, aby se naplnila slova, která Basil Veliký adresoval v r. 371 Atanáši: „Ve všem působí Pán velké věci v těch, kteří jsou toho hodni. Doufáme tedy, že Ti případně ona veliká služba, která ukončí zmatení lidu, a všichni se navzájem v lásce podřídí a obnoví se tak původní síla Církve.“

Matrice cyrilometodějská vydala překlad této knížky v roce 1998. Protože její aktuálnost od té doby ještě více vzrostla, upozorňujeme několika výtazky na tento závažný text, který nám dává nahlédnout do zákulisí současného zmatku a představuje nám ho jako důsledek dlouho předem plánovaného systematického úsilí skrytých nepřátel Církve.

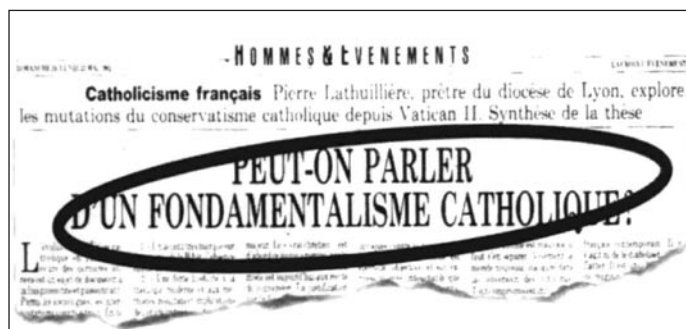
Z KAPITOLY: TAJNÉ SPOLEČNOSTI

V době osvícenství vznikla řada proticírkevních spolků, z nichž by měly být jmenovány alespoň dva: svobodné zednářství, založené r. 1717 v Londýně, a řád iluminátů, založený 1. května 1776 Adamem Weisshauptem, profesorem církevního práva v Ingolstadt. Tím jsme se dotkli problému tajných společností a jejich vlivu na společnost a Církev. Stále znovu se dočítáme, že francouzskou revolucí je třeba připsat na konto zednářů. Novodobá formulace však říká: „Svobodné zednářství revoluce nedělá; připravuje je a pak pokračuje v jejich díle.“ Ať už je tomu jakkoli, v lůně těchto a podobných tajných společností vyklíčilo to, co bylo později pojmenováno jako **synarchie**, tj. **jednotný světový stát s jednotnou vládou, která je plánována jako proticírkev**. V každém případě představuje francouzská revoluce v dávbelském plánu důležitý článek. Není to přehnané tvrzení, když řekneme, že **mnohé katolické obory si teprve dnes přivlastnily její hlavní myšlenky: volnost vzepřít se vládnoucími strukturám v Církvi, rovnost v demokratizaci spolu se systémem poradních sborů a bratrskost v horizontální lidské sounáležitosti, přičemž vertikála, Bůh a transcendentno, jsou vyřazeni**. Jak velice je II. vatikánský koncil dáván do spojení s francouzskou revolucí, dokazují prohlášení na 11. sjezdu komunistické strany Itálie v ro-

ce 1964. Tím jsme se však dostali k bezprostředním příčinám vnitrocírkevní krize ve druhé polovině 20. století. Tady je třeba si všimnout, že „velké revoluce“ – a v jedné takové se právě nacházíme – se nedějí spontánně. Mají své předchůdce, často jen v tajnosti, jejich proroci kolem sebe rozsévají semena revolty a nakonec přijdou vůdcové a vykonavatelé. Předchází jim podzemní fáze, pak následuje další doba „inkubace“, až dojde k výbuchu. Tím jsme už vyřídili námitku, kterou by někdo mohl položit, proč teď začínáme mluvit o jistých tajných společnostech a jejich mluvčích v 19. století... Jedovaté plemeno působilo dál a poprvé proniklo na povrch v modernismu na počátku 20. století, bylo však ihned potlačeno pevnou rukou svatého papeže Pia X.

Přečteme-li si jen zlomek toho, co Virion shromáždil ze

tyto destruktivní myšlenky v tajnosti směřují k jedinému cíli, totiž vytvořit konkurenční či „novou“ církev tím, že stará Církev bude podminována a přeorientoována, a to ani ne náporem zvenčí, ale, jak se dnes v politice říká, „průnikem institucemi“. Už jsme si uvedli pro všechny tyto snahy francouzský výraz, totiž **synarchii**. Jedná se zde o souhrn tajných mocností všech „řádů“ a škol, které se spojily, aby utvořily neviditelnou vládu nad světem. Z politického hlediska usiluje synarchie o **integraci všech společenských a finančních mocností, které má tato celosvětová vláda pod materialistickým vedením přirozeně nést a podporovat. Katolicismus má být jako všechna ostatní náboženství absorbován univerzálním synkretismem**. Nemá být vůbec potlačován, ale integrován, přičemž toto už zřetelně naznačuje princip kolegiality. Právě zde vidíme, jaké zá-

všech spisů oněch tajných mluvčích, pak jsme překvapení, užaslí a zděšení, jak se již na konci 19. století vynořují všechny ideje, které dnes v pokoncilní době představují zkoušku pevnosti Církve. Přitom však musíme mít na zřeteli, že všechny

ludné důsledky má ražení takových nových pojmů. Nakonec má synarchie, plně uskutečněná, znamenat anticírkev (Gegenkirche). Ale poslechněme si, co k tomu říká Alfons Rosenberg: „...Všechny tyto (a jiné) skupiny ovlivňují, i když vět-

šinou neviditelně, průběh církevní reformy. Většinou je jejich myšlenkové bohatství, aniž je to výslovně řečeno, cestou vývoje a za opatrného prosívání teologie a pastýři (!) přijímáno do duchovního krevního oběhu Církve...“ Tato slova by měla být považována za jeden z nejsilnějších a nejzřetelnějších důkazů nepřátelské cílevědomé metody infiltrace a měly by z toho být vyvozeny patřičné důsledky. Jsou vyvozovány?

Plán synarchie byl vypracován v letech 1880–1890. Jezuita Riquet a d'Allec Mellor, kteří se snažili o přiblížení Církve ke svobodnému zednářství, udržují s těmito skupinami úzké styky. Od ideologa, bývalého kněze Stanislava de Guaita (1861–1897) ostatně pochází i satanská hymna.

Avšak zvláštní zmínky si zasluhuje bývalý kanovník Rocca (1830–1893), jehož jméno ne najdeme ani v lexikonu pro teologii a Církev ani v lexikonu zednářství. Narodil se v Perpignan ve Francii, kde navštěvoval karmelitánskou školu, roku 1858 byl vysvěcen na kněze a roku 1869 jmenován čestným kanovníkem. Cestoval po Španělsku, USA, Švýcarsku a Itálii. Byl velmi zběhlý v okultních vědách a rozvíjel rozsáhlou propagandu především mezi mládeží. Tím se dostal do konfliktu s Římem. Přes exkomunikaci pokračoval ve své činnosti, kázal revoluci, zvěstoval příchod „božské synarchie“ za vlády papeže, který bude „obrácen na vědecké křesťanství“. Mluví o nové osvícené církvi, ovlivněné socialismem Ježíše a apoštolů. Rocca je podle Virionova hodnocení „odpadlík nejtěžšího kalibru“, a to, co požaduje a předpovídá, bychom mohli považovat za prorocké.

Nezakrytě prohlašuje: „Můj Kristus není ten vatikánský“. Nebo když mluví o Bohu, myslí tím člověka, který právě nastupuje na místo Boží. Slovo reforma pro něj znamená revoluci:

„Nové Desatero“

Bez velkého ohlasu médií byla ohlášena „Charta Země“ jako Desatero nového věku. Stalo se to na vrcholném setkání OSN v Johannesburgu. Utlučená reakce médií však byla pravděpodobně záměrně aranžovaná, jak soudí William Jasper v „New American Magazins“. „Zdá se, že pro nový manifest má být zahájena kampaň spíše v tichosti. Aktivisté chtějí shromážďovat pro novou globální etiku podpisy politiků, zástupců škol a organizací pokud možno tak, aby nevyvolali opozici u církvi a ochránců života.“

Spoluzakladateli této iniciativy jsou Michail Gorbačov a Maurice Strong, kteří označili tuto konvenci za „nové Desatero“, které má dát „globální spiritualitě nového věku správný směr“. Podporu „Chartě Země“ ohlásil také Stephen Rockefeller, který pro ni dal zhotovit „archu naděje“, ve které je tento manifest v posvátnosti přechováván. Ta byla slavnostně vnesena do sídla OSN v New Yorku a vystavena v Johannesburgu.

Tato „aktualizace“ Desatera požaduje kromě sociální spravedlnosti také právo na potrat (v řeči OSN se tomu říká „reproduktivní zdraví a odpovědné plození“) a práva homosexuálů. „New American“ sděluje, že konvence bude již v krátké době uvedena do škol, sdružení učitelů a zařízení veřejného života. Jakmile prý tato charta „získá určitý počet podpisů, stane se všeobecně akceptovanou a nezadržitelnou“.

Kath-net 16. 8. 2002

„Žádná reforma, nýbrž... neodvažuji se to tak přímo říci, protože to slovo je tak vykřičené... revoluce.“ „Nový společenský řád bude (proto) založen mimo Řím, navzdory a proti Římu.“ A teď následuje sdělení, po němž by se mělo naše nejhlubší nitro otřást a zkamenět: „Nová církev, která si pravděpodobně už nebude moci zachovat nic ze scholastického učení a původní formy Církve, přesto dostane od Říma posvěcení a kanonickou jurisdikci.“ Ještě před několika lety bychom si něco takového nedokázali představit, ale dnes?

Civiltá Cattolica uveřejnila již v roce 1875 výťah z programu směřujícího k rozvrácení Církve, kterého jsme svědky ve druhé polovině 20. století.

„Naši myšlenkou je osvobození Itálie, z něhož určitého dne musí vzejít osvobození celého světa, republika bratrství a sjednocení lidstva... Náš cíl je v mnohém konec konců cílem Voltairovým a francouzské revoluce, tj. dokonalé zničení katolicismu a samotné křesťanské ideje...“

Papež, ať je to kdokoli, nikdy nepřijde k tajným svazům. Proto musí tajná sdružení udělat první krok k papeži a k Církvi s úmyslem oba spoutat. Dílo, ke kterému se chystáme, není práce na jeden den, měsíc nebo na jeden rok. Může to trvat mnoho let, možná jedno století. Nemáme v úmyslu získat papeže pro naši věc, udělat z něho neofytu (novokřtěnce) našich základních vět nebo apoštola našich myšlenek. To by byl směšný sen. Ale i když události se mohou vyvíjet také tak, že se možná i nějaký kardinál nebo prelát stane zasvěcencem našich tajemství, ať z celého srdce nebo lstivě, ani pak bychom si nesměli přát, aby byl povýšen na Petrův stolec. Vždyť jeho povýšení by bylo naší zkárou. Pak by se z pouhé ctižádostivosti stal odpadlíkem a jistě by ho potřeba uplatnit svou moc přiměla, aby

nás obětoval. Co hledáme, na co spoléháme jako židé na svého mesiáše, je papež podle našich požadavků... Abychom si takového papeže podle svého srdce udělali, jedná se především o to, abychom tomuto budoucímu papeži vychovali pokolení, které je hodno vlády, jakou si přejeme. Starce a zralé muže musíme nechat zcela stranou. **Místo toho jděte rovnou k mládeži a pokud možno k dětem... Jakmile si upevníte svou dobrou pověst v kolejích, na gymnáziích, na univerzitách a v seminářích, jakmile získáte důvěru profesorů a mladíků, pak dbejte na to, aby vaši společnost vyhledávali především kandidáty duchovního stavu... Za několik roků budou díky vývoji tito mladí kněží zastávat všechny úřady... Napínejte své síť jako Šimon, syn Jonášův, uvnitř sakristií, seminářů a konventů, ne na mořské hlubíně. A když nic neuděláte příliš ukvapeně, tak vám slíbujeme ještě obdivuhodnější rybolov, než jaký udělal sv. Petr. Rybář se stal rybářem lidí, a vy budete chytat přátele dokonce u nohou apoštolského stolce.**

Tak budete pak mít v síti revoluci tiary a pláště, na jejíž špičce se ponese kříž a velká papežská vlajka; revoluce, která potřebuje jen malou pomoc, aby založila oheň ve všech čtyřech světových stranách...“

Codice e quida pratica dei Preposti all'alta massoneria [Kodex a praktický průvodce představených vysokého zednářství], původní text v „Civiltá cattol.“ (4. září 1875 quod. 605, s. 598 a další)

ĎÁBELSKÁ SMĚRNICE

Lichoťte všem vášním, těm nejhorším stejně tak jako těm nejvznešenějším... Neřest nesmíme individualizovat. Aby narůstala a dosáhla rozměrů vlastenectví a nenávisti vůči Církvi, musíme ji zevšeobecnit. Katolicismus už se neobává špičaté dýky monarchie, ale oba tyto základy sociálního řádu se mohou korupcí zhroutit. My se však nikdy nedáme zkorumpovat. **Nevytvářejme tedy mučedníky, ale popularizujme neřestí v masách. Cokoliv si žádá jejich pět smyslů, to má být ukojeno... Vytvořte**

srdce plná neřestí, a nebudete už mít žádné katolíky. To je korupce ve velkém, kterou jsme zahájili, korupce lidu prostřednictvím kléru, korupce kléru našim prostřednictvím, korupce, která nás vede k tomu, abychom Církvi kopali hrob. (Dopis z 9. září 1938)

Marquis de la Franquerie:
L'infalibilité pontifical, str. 46

Z KAPITOLY PIUS X. A MODERNISMUS

Byl to Pius X., který ve své encyklice Pascendi Diminici Gregis z 8. září 1907 nesmlouvavě odsoudil modernismus. Je politováníhodné, že tento okružní list není vydán znovu, aby se každý čtenář mohl přesvědčit, jak všechno to, co je dnes označováno jako nové a pokrokové, bylo vysloveno už tehdy, a není to tedy ani nové ani pokrokové.

Papež ve své encyklice vyslovuje politování, že modernistické omyly vyvstaly „v lůně Církve“, dokonce i uvnitř kněžstva. Tito nepřátelé Církve ze sebe dělají „reformátory Církve a v rouhavé drzosti snižují božskou osobu Vykupitele na pouhého, ubohého člověka“. Modernisté jsou proto „horší než všichni ostatní nepřátelé Církve,“ protože „sahají na kořeny, na viru a na nejhlub-

ší vlákna víry. Jsou nanejvýš obratní a vychytrali.“ „Strídavě hrají úlohu racionalistů i katolíků tak dovedně, že každého prostého člověka lehce získají pro své omyly.“ Neuznávají už žádnou autoritu a nechtějí „si už nechat líbit žádné omezení. Samotná katolická víra je ohrožena. Děle mlčet

Pokračování na str. 15

Skutečná tvář otce Pia (39)

Jeho rány mu způsobují často úpornou bolest. Když se jeho krok stává nejistým a těžším než obvykle, Padre Pio přijímá s úsměvem soucitné pohledy.

„Časem bych měl chuť,“ řekl jednomu spolubratru, „umět chodit po ruce. Byla by to přinejmenším změna.“

* * *

Má vždy dobrou náladu. Během rekreace baví řeholníky vyprávěním nesčetných anekdot a vtipů, dokonce i vtipnými předváděním, jako např. soutěží v kýchání, kterou by jistě ocenil i „Boží blázen“ sv. Filip Neri, a kterou upřímně rozesmál všechny otce, přítomné na představení.

Na nediskrétní otázky odsekne Padre Pio trefně, s neapolskou vervou, která nechá partnera stát s otevřenými ústy.

„Proč jste vstoupil ke kapucínům?“ zeptal se ho jeden zvědavce.

„Protože mám rád vousaté mnichy,“ odpověděl Padre Pio.

Dokáže se s nenapodobitelnou zručností vymanit dotěrným tazatelům a nic tak nesnáší jako být pokládán za jasnovidce. Ti, kteří přijíždějí do San Giovanni Rotondo s ryze světskými záměry, mohou si být jisti, že neuspějí. Někdy si před nimi hraje na hlupáka.

„Co jste mi to tu napsal latincky?“ zeptal se jednoho vzdělaného příchozího. „Nevíte, že my zde mluvíme italsky a dokonce neapolským nářečím?“

Učenec oněměl.

Ale když francouzský duchovní P. Benedikt z Lille se trápil otázkou z morální teologie, kterou neuměl rozřešit, a nedovázil se nikoho požádat o pomoc, P. Pio napsal odpověď latincky na čistou stránku jeho breviáře; přivedl tak kněze k úžasu, neboť, jak sám řekl, „jen Bůh ho mohl osvitit, pokud jde o moje pochybnosti, a nadržovat mu jejich řešení.“

Padre Pio miluje místní nářečí a rád je při rozhovoru s krajanou používá. Jedna z jeho duchovních dcer, rodem z Pietrelciny, mi vyprávěla, že jednou k ní přišel ve snu Padre Pio a pořádně jí vynadal. Ráno si pospíšila do San Giovanni Rotondo a naivně se ho zeptala:

„Byl jste to opravdu vy, otče?“

„A kdo by to měl být?“ odpověděl hrubě Padre Pio. „T'aggio fatta' na buona scapugliata? – Zpucoval jsem tě pořádně?“ (v místním dialektu)

* * *

V časném mládí P. Pio předpověděl, že „milovaná Pietrelcina“ bude mít svůj klášter. Díky obětavosti Miss Mary Pyle, která záležitost financovala, byl zde skutečně před několika lety vybudován klášter na místě, které kdysi označil otec Pio. A vousatí řeholníci krouží krajem s poselstvím lásky a míru. I když se tam P. Pio nemůže osobně odebrat, při každé zprávě z rodného kraje mu srdce bije silněji. Stalo se během výstavby, že architekti, znepokojeni nedostatkem vody, mu předložili plán Pietrelciny a žádali o radu. P. Pio jim prstem ukázal místo, kde mají vrtat. Rozkřiklo se to jako zázrak, ale dobrý proutkař by to dokázal také. P. Pio tam zná každou píď a dokáže i na dálku posloužit svou zkušeností i svým citem.

Každopádně díky jemu je v Pietrelcině voda a klášterní studna nevyschne ani za největšího sucha, kdy už se všude jinde ztratí.

Když se stane, že mu někdo z přátel vypráví o Pietrelcině, Padre Pio naslouchá dychtivě, s očima plnými slz a hluboce vzdychá:

„Ó, moje Pietrelcina! – Moje milovaná Pietrelcina!“

Toto zvolání, z hloubi srdce tak prostě lidské, nám ho přibližuje zvláštním způsobem. Láska k Bohu ho nevykořeňuje ze

země; v Božím království nejsou bezdomovci ani svatí bez masa a krve.

* * *

I jeho žerty mají místní charakter. Jeden nešťastný otec, celý uplakaný, mu přivedl svoji dceru v závěrečném stádiu souchotin. Sotva vstoupili do sakristie, Padre Pio se k nim obrátil se slovy:

„Tak to jsi ty, Maria Pennisi, kdo má být tou nemocnou? Mýlíš se, moje dítě. Jsi zdravější než já,“ a při těch slovech jí položil ruku na rameno.

Pan Pennisi, úplně ohromený, zabreptal něco nesrozumitelného

„Dobrá, dobrá,“ usmál se Padre. „Ci penso io – já to zařídím.“

Již příští den dívka pocítila, že se jí vrátilo zdraví. Šla za P. Piem, aby mu poděkovala a rozloučila se.

„Tak to ne!“ prohlásil, „musíš tu zůstat ještě týden. Nezapomínej, že oko pána dává koni ztloustnout – l'occhio del padrone ingrassa cavallo.“

Myslel na tělesné zdraví děvčete, nebo na její duši? Každopádně není sporu o tom, co Padre Pio staví na první místo.

Běda zvědavcům a ... novinařům! Neomylným čichem vysílí jejich samolibé choutky a rychle se jich zbaví.

„Tak dlouhá cesta jen proto, abys mě viděl?“ řekl Orio Verganimu, reportéru Corriere della Sera. „Stálo to za tu námahu? Copak nemáte v Miláně modlitební knihy? Bůh ti žehnej. Jeden Zdravas ti prospěje více než celá tato cesta.“

* * *

A což teprve vetřelci a neodbytní! Potkali jsme se s nimi již na začátku knihy. I přesto, že tělesná stráž P. Pia tvoří stále hustší síto, které prosívá všechny příchozí, mnohým se podaří proklouznout; a k těm patří především filmaři. Krátce před mým příjezdem do San Giovan-

ni Rotondo zkoušelo svoje štěstí několik Američanů. Bratr sakristán se jim pokoušel vlídně vysvětlit, že Padre Pio není hvězda z Hollywoodu. Když však viděl, že tyto argumenty nepomáhají a ani k těmto lidem nedocházejí, musel se utéci k prostředkům, které jsou srozumitelné v každém jazyku.

* * *

Bývají dny, kdy San Giovanni Rotondo připomíná babylonskou věž, což působí ctihodným kapucínům nemálo těžkostí. Nemají dar jazyků, jak se tedy mají domluvit s tolika cizinci! Padre Antonio, který nikdy nezapomíná, jak se říká, jazyk za zuby, se velice podivoval nad překvapením jednoho Francouze, kterému vytrvale opakoval větu sláтанou z italských slov, která ve francouzštině neměla žádný smysl. Francouz nemohl pochopit, co to znamená – „vous pouvez prouver de nouveau dans le pomeris... dans le pomeris“. Mnich chtěl říct: „può provare di nuovo nel pomeriggio“ – „zkuste to ještě odpoledne“, ale francouzské ‚prouver‘ znamená ‚zdůvodnit‘, nikoliv ‚zkusit‘ a takový výraz jako ‚pomeris‘ vůbec neexistuje.

* * *

Romanopisec Luigi Pitigrilli přijel inkognito do San Giovanni Rotondo, a když se ztracen v davu díval na otce Pia, kapucín prohlásil:

„Dnes je mezi námi jeden velký hříšník.“

Tato věta udělala na slavného spisovatele takový dojem, že si připadal, jako by ho někdo obrátil naruby, takže se jako opravdu marnotratný syn vrátil do otcovského domu.

Ve své autobiografii „Pitigrilli o Pitigrillim“ připisuje své obrácení P. Piovi z Pietrelciny a bývalé herečce Evě Lavallièreové, velmi známé konvertitce naší doby, kterou nazývá „nová Thais“.

(Pokračování příště)

„ČLOVĚK NEPŘÍTEL TO UČINIL“ - pokračování ze str. 13

by bylo hříchem. Musíme mluvit, musíme jim strhnout masku před očima celé Církve“.

Další papežovo konstatování je opět jako šité na dnešní dobu: „Modernisté jsou toho názoru, že jejich místo je a nadále zůstane uvnitř Církve, aby postupně přeladili všeobecné vědomí.“ V úseku o Písmu svatém čteme doslova: „Proto je pro modernisty úplně běžné rozlišovat mezi Kristem dějin a Kristem víry.“

„Své vlastní straníky modernisté zahrnují nezměrnou, nekonečnou chválou a jejich knihy, které od začátku do konce překypují novotami, vítají s hlasitým potleskem. Čím směleji kdo převrací to staré a vylučuje tradici a církevní učení, tím platí za učenějšího. A když se konečně někomu z nich dostane církevního odsouzení, pak ke zděšení všech dobrých katolíků je nejen zahrnut hlasitou a veřejnou chválou celého zástupu, ale téměř je uctíván jako mučedník pravdy. Všechny ten povyk, oslavné a hanlivé řeči pak matou a klamou mladé lidi. Ti nechtějí být považováni za ignoranty a jsou dychtívi po pochvale učenosti, a tak jsou, vedeni svou vlastní zvědavostí a pýchou, polapeni a připojí se k modernismu.“

Ale to už patří k dovednostem, jimiž modernisté dopravují své zboží k člověku. Nic neopomenou, aby rozšířili řady svých přívrženců. V kněžských seminářích a na univerzitách číhají na profesorská místa, aby je zvrátili v katedry zkázy. Přednášejí své nauky při kázáních v kostele, i když snad pouze skrytě; svobodněji mluví na schůzích. Zkrátka agitací, slovem i písmem, všude vyvíjejí vpravdě horečnou činnost.“

To, co řekl Pius X. jako závěrečný posudek o modernismu, se vlastně naplňuje až dnes: „Protestantismus byl prvním krokem, pak následuje modernismus a končí to ateismem.“

Nabídka duchovních cvičení, rok 2002, II. pololetí

Velehrad, 25. 10. – 27. 10. 2002, „Panna Maria – Cesta ke kráse života“. Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel: 573 571 420.

Vedení cvičení: P. ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5, Smíchov, tel: 251 566 589

Zahájení: v pátek v 18.00 hod. Ukončení v neděli ve 13.00 hod. Přihlášky v místě konání.

Římskokatolická farnost a bratři dominikáni z kláštera v Uherském Brodě srdečně zvou na tradiční Růžencovou pouť. Program v klášterním kostele:

Sobota 5. října 2002:

18.30 – mariánský světelný průvod z farního kostela

19.00 – mše sv.

21.30 – noc mladých s Marií – růženec, Boží slovo, adorace

Neděle 6. října 2002:

6.00 – mše sv.

7.30 – mše sv.

9.00 – mše sv. ve slovenském jazyce – hlavní celebrant ICDr. Koňstanc Adam OP, provinciál Slovenské provincie

10.30 – pontifik. mše sv. – hlavní celebrant Mons. ThLic. Dominik Duka OP, biskup královhradecký

13.00 – svátostné požehnaní

15.00 – mše sv. seminární – hlavní celebrant P. Vojtěch Šíma, rektor kněžského arcibiskupského semináře

16.00 – lořet. litanie a rozloučení s poutníky

Liturgická čtení

Neděle 29. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 18,25–28

Ž 25(24),4–5.6–7.8–9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

2. čt.: Flp 2,1–11

Ev.: Mt 21,28–32

Pondělí 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Job 1,6–22

Ž 17(16),1,2–3.6–7

Odp.: 6b (*Popřej mi sluchu,*

Bože, slyš mé slovo!)

Ev.: Lk 9,46–50

Úterý 1. 10. – památka

sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 3,1–3.11–17.20–23

Ž 88(87),2–3.4–5.6.7–8

Odp.: 3a (*Kéž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!*)

Ev.: Lk 9,51–56

Středa 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11 (*Svým andělům vydal*

o tobě příkaz, aby tě střežili

na všech tvých cestách.)

Ev.: Mt 18,1–5.10

Čtvrtek 3. 10. – ferie

1. čt.: Job 19,21–27

Ž 27(26),7–8a.8b–9abc.13–14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho*

od Hospodina v zemi živých!)

Ev.: Lk 10,1–12

Pátek 4. 10. – památka

sv. Františka z Assisi

1. čt.: Job 38,1.12–21; 40,3–5

Ž 139(138),1–3.7–8.9–10.13–14ab

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine,*

cestou odvěkou!)

Ev.: Lk 10,13–16

Sobota 5. 10. – nezávazná sobotní

památka P. Marie

1. čt.: Job 42,1–3.5–6.12–16

Ž 119(118),66.71.75.91.125.130

Odp.: 135a (*Jasnou tvář ukaž svému*

služebníkovi, Hospodine!)

Ev.: Lk 10,17–24

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	29. 9.	30. 9.	1. 10.	2. 10.	3. 10.	4. 10.	5. 10.
Antifona	919	1734	1741	1543	980	1754	1666
Žalm	784	783	786	783	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1734	1742	1543	981	1551	1666
Antifony	920	935	950	1544	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1735	1743	1544	985	1756	1668
Antifona k Zach. kantiku	718	1735	1542	1544	985	1551	1669
Prosby	924	1724	1744	1545	985	1757	1655
Záv. modlitba	718	1541	1542	1545	986	1552	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1545	989	1006	1021
Záv. modlitba	718	943	957	1545	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	1531	929	1736	1746	1537	991	1552
Antifony	1531	929	945	960	1546	992	1009
Žalmy	1715	930	945	960	1547	992	1009
Kr. čtení a zpěv	1531	933	1737	1749	1549	995	1763
Ant. ke kant. P. M.	1532	718	1737	1542	1549	995	1553
Prosby	1532	933	1731	1750	1549	995	1764
Záv. modlitba	1529	718	1541	1542	1545	996	1552
Kompletář	1242	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MĚSÍC ŘÍJEN – MĚSÍC PANNY MARIE A RŮŽENCE

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

RŮŽENEC

Krátké úvahy nejen nad jednotlivými desátkami růžence, ale i o vlastní podstatě této modlitby.

Brož., A6, 29 Kč

Ladislav Pokorný: ŽIVÝ RŮŽENEC

Soubor ilustrovaných kartiček s krátkými úvahami nad jednotlivými desátkami růžence.

Karmelitánské nakladatelství, A6, 48 Kč

RŮŽENEC SE SVATÝM DOMINIKEM

V růžencových rozjímáních se můžeme blíže seznámit se životem a modlitbou zakladatele kazatelského řádu (dominikánů) sv. Dominika.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 64 stran, 25 Kč

RŮŽENEC SE SVATOU KATEŘINOU SIENSKOU

Jednoduchost a přitom hloubka myšlenek sv. Kateřiny Sienské je aktuálním poselstvím i dnešnímu světu.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 48 stran, 25 Kč

RŮŽENEC SE SVATÝM BERNARDEM

„Pěvec Mariin“ – svatý Bernard nás učí hledat Boha skrze modlitbu a Pannu Marii.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 48 stran, 25 Kč

RŮŽENEC SE SVATOU TEREZIÍ Z LISIEUX

Cesta „duchovního dětství“ sv. Terezie, zhuštěna do meditací růžencových tajemství.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 56 stran, 25 Kč

RŮŽENEC SE SVATOU BERNADETOU

Slova světky, které se dostalo cti setkávat se se Svatou Pannou ve zjeveních. Slyšíme zde tlukot jejího srdce, když prožívá radostné uchvácení, a jindy zase bolestnou agonii se Spasitelem a jeho Matkou.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 64 stran, 25 Kč

RŮŽENEC S BLAHOSLAVENOU FAUSTYNOU

Myšlenky, které meditujícího přivádějí k velké důvěře v nekonečně milosrdnou Boží lásku.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 56 stran, 39 Kč

RŮŽENEC SE SVATÝM JANEM MARIÍ VIANNEYEM

Myšlenky světky, který prohlásil o P. Marii: „Miloval jsem ji dříve, než jsem ji poznal. Je to má nejstarší láska!“ a který byl církví dán za vzor kněžím celého světa.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 62 stran, 29 Kč

**UPOZORŇUJEME NA INTERNETOVÉ
STRÁNKY NAŠEHO NAKLADATELSTVÍ:**

WWW.MATICECM.CZ

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.